

# Sant Jordi 2020

362 són els dies que fa que visc a Alella. Avui recordo amb emoció les primeres setmanes a casa, netejant portes i finestres i rebent la visita dels veïns que venien a presentar-se, a donar-me la benvinguda. Les primeres passejades pel poble, el primer vermut a "la compa", el primer sopar a un cèntric restaurant per agrair als meus pares l'ajuda en la mudança. El primer dia de visita a l'ajuntament a fer el padró, amb la il·lusió de qui comença de nou un projecte.

Encara avui puc sentir els nervis del primer dia a la feina, era un migdia de primavera i jo passejava pels carrers del centre de camí al consultori local. Em feia una foto de record, amb un somriure d'orella a orella. Els pacients entraven a la consulta, alguns, sorpresos de la meva joventut, lluny de desconfiar... em felicitaven i amb aquest gest feien marxar totes les meves pors. Recordo arribar a casa feliç i sentir que la decisió d'iniciar una nova vida a aquest poble havia estat l'encertada.

El primer aniversari de la meva arribada a Alella serà dintre de 3 dies i no m'esperava en absolut fer balanç en una situació epidemiològica com la que vivim. Tot i així, avui més que mai sento que vull i que necessito a parts iguals participar activament en la diada de Sant Jordi amb aquestes paraules.

Són paraules d'agraïment infinit. Als amics que tinc aquí, que m'han obert les portes de casa seva, que en plena pandèmia s'han preocupat de preparar-me el dinar per aguantar les dures jornades de feina. Als veïns, que cada cop que van al supermercat s'interessen per saber si necessito quelcom, que m'ofereixen tot el que creuen que pot ser d'ajuda en aquest moment. A les persones malaltes i les seves famílies, amb les que compartim l'angoixa d'aquest virus, els que pacientment esperen a que em "disfressi" amb l'EPI per entrar a casa seva, els que m'ajuden en la meva tasca diària, pels que val la pena llevar-se cada matí i continuar lluitant. Als nous companys de feina, treballadores i treballadors incansables de les residències d'avis, que em mostren a diari la seva implicació, que ens obren les portes de "casa seva" i escolten atentament cada una de les directrius que donem. A aquests nous companys que ara formen part del meu dia a dia, amb qui treballem conjuntament per un bé comú, amb qui ric i ploro a diari i ens abracem amb la mirada.

Escriu aquestes línies per recordar a totes aquelles persones que ja no hi són amb nosaltres, que brillen al cel amb la resta d'estels, als qui he acompanyat en aquest procés les últimes setmanes, pels que he vetllat, plorat, meditat i als quals no oblidaré, perquè la millor manera de que les persones no marxin del tot de la nostra vida és precisament aquesta, recordar-les.

Torno a casa de la feina, amb un esgotament que s'acumula però orgullosa de l'actitud de tots els veïns d'aquest poble, que des del primer dia de la pandèmia han estat exemple d'educació, respecte i serenitat. Que respecten el confinament, que esperen pacientment i amb la distància de seguretat marcada les cues per fer la compra, que col·laboren en millorar la situació que vivim, que obren els seus negocis per tal que no falti de res, també pels que els tanquen per evitar més contagis i a tots aquells que van a la feina i somriuen per sota de la mascareta.

Feliç diada de Sant Jordi a tots i totes!